

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15599/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Крстић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Лесковца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2919/22 од 20.02.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2919/22 од 20.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4429/21 од 30.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете настале 20.01.2021. године исплати: за претрпљене физичке болове 35.000,00 динара, за претрпљени страх 30.000,00 динара, за душевне болове због наружености 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.06.2022. године до исплате, као и на име материјалне штете на име издавања лекарског уверења, пружених услуга од стране Опште болнице Лесковац и купљеног тетаграма, укупно 6.134,61 динар са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, вишак тужбеног захтева тужиоца од тражених 40.000,00 динара на име претрпљених физичких болова до досуђених 35.000,00 динара, од тражених 35.000,00 динара до досуђених 30.000,00 динара на име претрпљеног страха и од тражених 35.000,00 динара до досуђених 30.000,00 динара на име душевних болова. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова поступка исплати тужиоцу 69.945,40 динара са законском затезном каматом на износ од 46.000,00 динара од доцње до исплате.

Виши суд у Лесковцу је пресудом Гж 2919/22 од 20.02.2023. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке у делу досуђене накнаде нематеријалне штете због претрпљеног физичког бола у износу од 35.000,00 динара и претрпљеног страха у износу од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.06.2022. године, као и у делу досуђене материјалне штете. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев

тужиоца на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености у износу од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.06.2022. године. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 55.090,00 динара са законском затезном каматом на износ од 46.000,00 динара од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, став други изреке првостепене пресуде остаје неизмењен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију којом побија став други изреке наведене правноснажне пресуде због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 410. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужбу ради накнаде материјалне и нематеријалне штете тужилац је поднео 30.03.2021. године, а вредност предмета спора је 116.135,00 динара.

Имајући у виду да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у ком, у смислу одредбе члана 479. став 6. у вези члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена.

Преиначење првостепене пресуде није од утицаја на оцену дозвољености ревизије на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер се та одредба примењује само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебним одредбама Закона о парничном поступку или посебним законом одређено да ревизија против одлуке о тој врсти спорова није дозвољена, што је овде случај.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић